

rationibus & subreptionibus aures Pontificum replentur, & cum puer agere, quod iustum apparet, exigent innocentes?
XC. Enimvero, ne a Rufino discedamus, si quae pro eo gessit Cromatius, sanctitati Cromatii non offensa, Norisio teste, neque hac officia Cromatii sanctitati nocuerit. Si D. Augustinus circa illum prohibitis dispensandum, magno in pretio habuit Rufinum, ut patet ex Epistola in veteri editione 15. in nota 73. quem insuper in pristinam Hieronymi amicitiam, et graviorem ex causis dissolutam, restituere conatus est; Si nemo Paulinum reprehendit, quod Rufinum coluerit, & Melaniam Origenistarum Patronam commendaverit: Cur Siricius damnabitur, quod acerrimum Rufino bellum non indixerit? Cromatius, Paulinus, Augustinus excusantur, quod eorum, praevoque Rufini mores ignoravit; nec poterat Rufinum averari, quem nondum noverat sceleratum; non poterat sceleratum nosse, quem communis fama, & opinio probum adhaec habebat. Q. i. eodem argumento utitur Pagius ad Annales Baronii in suis adnotationibus ad ann. Christi 397. n. 27. ita scribens: Nec quia Siricius, cum viveret, bene de Rufino sensit, nondum cognita eius venenata doctrina, & sanctitate decidit; sicuti neque Divus Augustinus dum Epistola 15. quae non ordine est inter Augustinianas 73. Rufinum conciliare Hieronymo laborans, illum magni fecit, quamquam iam Apologetica, & amarulenta Opuscula inter utrumque vulgata essent sub Anastasio.

XCI. Pari excusatione Baronius Paulinum tuetur, qui cum pravos Melaniae mores ignoraret, ejus sanctitatem impensius laudavit. Aberat nempe Paulinus a Melania, nec nosse poterat aut debuerat quidquam ab ea clam & secreto gerebatur in Palestina. Melaniam, verba sunt Baronii ad ann. Christi 397. cum sit a Paulino laudatum videtur, ne mireris; Hic quidem ipsa, atque majoribus digna praeconiis videbatur, nescientibus, quae paucis arbitris in Palestina, non tam ab ipsa, quam per ipsam, a suis sociis de inducendis in Ecclesiam erroribus Origenis, refragante Sancto Hieronymo, ac penitus obtinente Sancto Epiphano, gesta essent. Quomodo nam, quae, Paulinus sciret, quae nec qui Ierosolymis essent, nosse poterunt? Quod de Paulino absente habet Baronius, Nos de Siricio Romae commorante repetimus. Aderat Romae Rufinus, non inciamur; sed vicinia frustra obtenditur, ubi extra parietes domesticos, aut extra societatem eorum, qui pari laborant errore prava doctrina non egreditur. Lupos ab agnis fecerunt mores; sinceram a vitata arbore distinguunt fructus. Si ergo mores lateant; si fructus non erumpant, nec Lupi rapacitatem; nec arboris vitium licebit cognoscere. Pravus Rufino erat animus, prava doctrina: sed cum soli Rufino, ejusque familiaribus errores essent prospecti, perperam Siricius tanquam minus sollicitus accusatur. Ignoti nulla cupido; nulla item invidia.

XCII. Novum pro Siricii vindictis argumentum Nobis praesto esset, si etiam amplectemur sententiam, quam multi & doctrina, & Ecclesiasticae Historiae peritiam latis instructis, sequuti sunt; Rufinum scilicet ne ab ipso quidem Sancto Anastasio fuisse damnatum, quamvis Anastasio illud laudi detur, quod in Origenistarum causa partes omnes Apostolici muneris optime impleverit. Consulendum in hanc rem Opus posthumum eruditi Viri Justini Fontanini Archiepiscopi Ancyrani, quod inscribitur: Historia literaria Aquilejensis lib. 5. cap. 18. Consulenda item, quae Vallarius adnotavit in Epistola S. Hieronymi 127. ad Principium pag. 952. ubi animadvertit nullam de Rufini excommunicatione fieri mentionem, nullumque proferri posse vetus probatae fidei monumentum, ex quo de aperta in Rufinum sententia dubitare non liceat. Addit Vallarius, Rufinum, quamdiu vixit, nedum amicitiam, sed & familiaritatem exercuisse cum Sancto Paulino Nolano, Cromatio Aquilejensi, Gaudenzio Brixiano, quibus ex Fontanino loco citato n. 3. addendus Sanctus Petronius Bononiensis. Nemo autem dixerit, Rufinum ab Ecclesia ejectum, ac peculiari decreto damnatum, societatem ac consuetudinem cum tot tantisque Viris, virtutibus ac Religionis zelo praestantibus, servare potuisse: Ex quo inferri, non nisi indirecte Rufinum in Anastasio Decreto fuisse comprehensum; cum enim Summus Pontifex in Originem nominatim sententiam tulerit, & ipsos indirecte Origenistas, quos inter eminet Rufinus, damnavit. Qua in re nihil Rufino accidit prohi, quod ceteris Origenis Seditibus, qui venenatam ipsius doctrinam professantur, commune non sit.

XCIII. Reliquum tandem est, ut simplicitatis, sive improvidi nimium consilii macula, qua Siricius aspergitur, plene diluta, & ipsum, quem ab ejusmodi crimine tanquam a causa profluxisse alii putant, effusum, hoc est celerem Siricii mortem; expodamus. Aliquos in ea fuisse sententiam, ut providus Deus Siricium ex hac vita rapuerit, ne Origeniana heresis invaleceret, atque Anastasius succederet, qui Origenistas prostereret, jam supra animadvertimus, ubi illa Baronii verba recitavimus: Sapo quidem, atque praevendit est demonstratum exemplis, quod Pontifices illi, qui causam Fidei paulo segnius tractaverunt, ac remissius curaverunt, a Christo primario omnium Pastore fuerint quem celeriter ex hac vita subtrahit. Hanc tamen sententiam piam sane, sed minus solidam, reliquit Florentinus, Norisius, Pagius in vita Siricii, atque Scriptores bene multi, quorum responsa, & argumenta, ut brevitate consulamus, sat erit innuere. Primo igitur loco reponunt, Siricium, si Pontificatus tempora metiamur, in supremo Ecclesiae gubernio quatuordecim, si vero veteri calculo, quindecim annos egisse; si vero aetatem consideremus, plusquam septuagenarium ex hac mortali vita excessisse. Quocirca nec breviores Pontificatus anni, nec mors immatura Sancti Siricium exagitant. Secundo, alia exempla suppetere Sanctorum Ecclesiae Pontificum, Damasi, ac Julii, qui licet Haereticos, a quibus decepti fuerant, non damnaverint, celeri tamen morte sublato non sunt; Hic tamen ab his quererem, inquit Norisius, cur Deus ab haeretico deceptum Damasum non statim e vivis substituit, uti cum Siricio factum putant. Julius Papa post absolutum Marcellum Ancyr. Episcopum, quinquennio superstitis vixit; cum illum Liberius postea damnaverit. Tertio, si accuratiori temporis supputationi, quam Norisius producit & probat, haereamus, supremo Siricii vitae anno Rufinus Origenianos libros Periarchon latinitate donavit; ideoque Siricio, qui non nisi mentes aliquot superstitis fuit, tarditas & socordia opponi non debent. Iuxta ejusdem (Chronologicae) calculo, ita Norisius, Siricius post latinitate donatos libros Periarchon Origenis, aliquot tantum menses superstitis fuit. Eius vero Successor Anastasius post triennium formae sui Pontificatus Rufinum cum ceteris Origenistis condemnavit. Ex quo fit, ut cum triennalis mora, Anastasii sanctitati non noceret, longe brevius mensium aliquot intervallum Siricii prohibiti non officiat. Sane Anastasius iudicium protulit, non quia socors, sed quia cautus; ut nimirum, quae necessario praemittebantur, ne utique negligenter, in qua procrastinatione, sequitur Norisius, in toties a Nobis laudata dissertatione, nullus se cordiae vitium vituperari posse, sed exactius totius causae examen commendandum venit. Postremo absurdum videtur, Siricii Pontificis obitum, etiam si celerem, atque festinatum fuisse haud inviti daremus; Divinae ultioni adscribere, cum teste Hieronymo in Epist. 127. ad Priscilliam, breviores Anastasii Pontificatus anni singulari Divinae Providentiae beneficio tribuantur, ne scilicet Orbis Caput sub tali Episcopo transiret; imo idcirco replet, atque translatus est, ne semel latam sententiam precibus suis flectere conaretur. Improvidi ergo consilii est, Divinae voluntatis Decreta de variis vitae ac mortis eventibus curiosius investigare, atque ad hebetioris ingenii humani captum illa demittere; sicut enim, proposito sibi exemplo Siricii, atque Anastasii, ratiocinatur Florentinus pag. 1002. male eadem vitae festinata obitum in uno ad insimulandam negligentiam, eodem contextu inducitur in alio ad Sanctitatis indicium.

XCIV. Etsi iudicium, quod de Sancti alicujus nomine Martyrologii tabulis inscribendum, aut in Martyrologium, unde expundum fuit, restituendo instituitur, multum differat ab eo iudicio, in quo solemnitas Canonizationis agitatur causa, ut observat Christianus Lupus in Notis ad Concilium IV. Romanum sub Leone IX. tomo 3. pag. 574. Nosque item animadvertimus in lib. 4. de Canonizatione Sanctorum part. 2. capit. 17. nam. 9. In hac tamen, quam pro Sancto Siricio agitavimus, controversia, eadem fere ratio ac methodus, quae in causis Canonizationum obtinet, a Nobis serva-

Forum ferretis, qui Rufinum ab Anastasio damnatum negant.

Sirici causa ecclesiastica iudicium discussa.

servata est. In Canonizationum iudicio haec praeteris locum habent: Primo, Servi Dei virtutes exponenda, ac rite ab iis, quorum interest, probanda sunt: Secundo, si quae reliquae adhuc fuit difficultates diluenda: Tertio, quovis temoto obice, ad probandas Pontificio Decreto virtutes tuto transitur. Pari ferme economia Siricii Causam tractavimus. Ea cum primis, quae Siricii Sanctitati favent, expendimus, quos spectant argumenta ab opinione, & fama Sanctitatis, ab eius virtutibus, ac probatae fidei Martyrologiis, petita. Deinde, quae contra Siricium objici solent, quibus fortasse innixi Corruptores sub Gregorio XII. Siricii nomen rejiciendum censuere, enumeravimus ac confutavimus. Nil ergo prohibet quominus, Causa satis cognita, ac validissimis rationibus, ac monumentis, quae Siricii Sanctitatem demonstrant, probe discussis, Siricii nomen Martyrologio Romano inscribendum sit, quod idcirco inscribendum decrevimus, atque mandavimus. Qua in re, cum & tanti Pontificis Sanctitati bene consulendum sit, & Nostra vora, quae jam tum, cum Promotoris Fidei munere fungemur, Nostro infederato animo, tandem Nobis in Supremo Apostolatus Officio constituit, fuerint impleta, vehementer gratulamur.

XCIV. Haec sunt, quae Majestati Vestrae circa novam Martyrologii Editionem duximus significanda, par enim Nobis visum est, eidem Majestati Vestrae; cujus regio sumptu nobilis haec Editio praesto velletur; animi Nostri sensus, & quae in nuperam hanc Editionem contulimus, aperire. Multas sane Nostra haec Epistola implevit paginas; eam tamen, etsi prolixior, nec grave, neque injucundam fore confidimus, cum Nobis compertum sit, quanta in Deum pietate, quanta item in Sanctis veneratione ac obsequio Majestas Vestra feratur. Postremo omnipotentem Deum bonorum omnium largitorem enixe precamur, ut divitiarum suarum, Caesitium cum primis, copiam effundens. Vos diu servet incolumes, Vestraque Regiam Familiam nunquam destituta successione conservet. Regna Vestra parata custodiat, eorumque fines in remotissimas usque Insulidum regiones protendens; quod incipit, perficiat. Et Majestati Vestrae, Vestraque Regiae Familiae Apostolicam Benedictionem peramanter imperpetuum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die prima Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

PRO ELEVATIONE Corporis Ven. Servi Dei JOSEPHI A MATRE DEI Fundatoris Congregationis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum.

Dilecto Filio Magistro Ludovico Valenti in utraque Signatura Nostra Referendario, ac Fidei Promotori

BENEDICTUS PAPA XIV. Dilecto Filii Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DE Congregatione Venerabilium Fratrum Nostri Ritibus praeposita consilio, & assensu, ut Servus Dei Josephus a Matre Dei Fundator Congregationis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum nuncupat. in postquam Beati nomine nuncupetur, ejusque Corpus, & Reliquiae venerationi Fidelium (non tamen in Processionibus circumferenda) exponantur, & alias, prout in aliis Nostri in simili forma Brevis literis desuper expediendis uberius continetur, quamprimam auctoritate Apostolica indulgere intendentes, ac cupientes, ut ejusdem Servi Dei Corpus ex tumulo in Ecclesia sub invocatione Sancti Pantaloni de Urbe ejusdem Congregationis Clericorum Regularium sito, in quo conditum reperitur, elevatum, in decentiorem, nobilioremque locum transferatur, & collocetur, ad quem accedentes Christiani delev-

Pontificum primam v. Iosephum a Matre Dei inter B. ad scribere intendit. Ideo eius Corpus elevari debet.

rentur, nec non ut ea omnia, quae in hujusmodi elevationibus servari solent, exacte serventur: Tibi, qui Promotoris Fidei munus, quod Nos dum in minoribus essemus, praestitimus, tanta cum sapientia, integritate, pietate, zelo, ac sedulitate obire pergis, per praesentes committimus, & mandamus, ut Te ipsum ad locum, in quo postum est ejusdem Servi Dei Corpus conferas, & clausis januis, & quibuscumque aliis (praeter publicum Notarium acta omnia per Te conficienda rogaturum; nec non dilectos Filios modernis Praepositum Generalem, nec non Procuratorem Generalem, & Assistentes secundodictae Congregationis, & Postulatores Causae dicti Servi in eadem Congregatione Cathedralium; atque eos Ministros, seu Foffores, quos ad ejusmodi ministerium, & opus necessarios esse duxeris dumtaxat, nec omnino alios) sub excommunicationis latae sententiae poena, a qua nemo, nisi a Nobis, seu Romano Pontifice pro tempore existente absolutionis beneficium, praeterquam in mortis articulo constitutus, obtinere queat, ipso facto ab omnibus jussumque status, dignitatis, auctoritatis, praesentiae, etiam Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus, absque alia declaratione incurrenda, nec non aliis ad Nostrum arbitrium imponendis poenis, & censuris, penitus exclusis; tumulum, in quo Corpus dicti Servi Dei jacet, per antedictos Ministros, seu Foffores effodi, arcumque, seu locum, quo conditur, referari facias; nec non omnia, & singula accuratissime inspicias, quae ad authenticitatem ejusdem corporis firmandam apposta fuisse memoriae traditum est, ac praesertim signa, aliaque hujusmodi recognoscas, caeteraque scruteris, quae pro tua hac in re singulari peritia duxeris notanda. Praeterea Tibi per praesentes itidem mandamus, ut singulis praedictis, quas solos tecum dumtaxat, ut praemittitur, interesse statuiamus, sub suspensionis, interdictionis, & excommunicationis latae sententiae, alisque poenis, & censuris Nobis, ut praemittitur, reservatis denunties, & inhibeas, ne quibus eorum Nobis insciis, & inconsultis, quidquam, vel minimam Corporis partem dicti Servi Dei auferat, detraxerit, ac secum deportare audeat. Postquam vero haec omnia praestiteris, idem Corpus in aliqua Arca, seu loculo recondas; tuo in cera Hispanica signo munitis, & in aliquo decentiori loco diligentissime, ac tutissime custodiendum cures, donec opportuno tempore debitum cum honore, & cautelis in eo loco, in quo in futurum servandum, colendumque erit, collocetur. Eapropter Tibi omnes, & singulas super negotio hujusmodi ea, quae decet, & opportunas facultates auctoritate Apostolica tenore praesentium tribuimus, & impertimur. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xviii. Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passionei.

SUPER LVI. Designationem Confessoriarum extraordinariorum pro Monialibus. BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS cura Nobis imposita munus, hanc, inter alias, sollicitudinem a Nobis exposcit, ut pusillorum animis in afflictione, & angustia constitutis opportuna solatia ac remedia afferre non negligamus, quorum ope interiorum conscientiae tranquillitatem recuperare, aut conservare valeant, sine qua impossibile est debitam Omnipotenti Deo servitutem alacri, & prompta affectione exhibere. Hujusmodi angoribus, & afflictionibus confici passim constat Religiosas Mulieres in Claustribus degentes, quibus certus, & unicus Sacramenti Penitent-

Reliquiarum exco- nem prohib. Loculum obligan- dum man- Dat. Pontif. Anno Octavo die 17 Julii 1748.

ANNO 1748. Minister a Monasterio Prælo ad tres ut minimum annos designari solet, cui si aliquando, præcipue indore, vel alia quapiam de causa, non omnes conscientie sue recessus aperire audeant, atque ideo Confessionis integritati detrahere incipiant, in barathrum perditionis æternæ se ipsas misere conjiciunt. Quod sane haud raro evenire, satis Nobis exploratum atque compertum est, tum ex his, quæ in Apostolice penitentiarie Officio tractari vidimus, dum olim in minoribus constituti plurimum annorum spatio munus Doctoris in Decretis in eodem Officio sustinimus; tum etiam ex his, quæ in re Episcopalis Anconitanæ primum, deinde in Metropolitana Bononiensis Ecclesiæ regimine, frequentius cognovimus; tum denum ex his, quæ super ea re Apostolice providentiæ opem postulaverunt, hinc est, quod Nos earum spiritualibus indigentis per hanc Nostram perpetuo valituram Consultationem opportune prospicere volentes; non quidem intendimus consultissimam illam, & veteris disciplinae auctoritate roboratam Legem tollere, aut abrogare, quæ generaliter statutum esse dignoscitur, ut pro singulis Monialium Monasteriis unus duntaxat Confessarius deputetur, qui Sacramentales Confessiones universæ earum Communitatis excipiat, neque liceat unicuique Moniali peculiarem Confessarium pro libito sibi deligere; sed hoc duntaxat Nobis propositum est constituere, ut si quando generalis hujusmodi Legis rigor, in peculiaribus casibus, non sine animarum detrimento ad periculum, servari posse videatur, in promptu sit opportuna dispensationis, & indulgentiæ remedia occurrentibus necessitatibus admoveere.

Sane jamdum Sanctus Thomas Aquinas Scolarum Princeps, Ecclesiæ Doctor, in Supplemento tertie Partis quest. 8. art. 4. ad sextum, sive in quar. tum Sententiarum, ex quo Commentario desumptum est hujusmodi Supplementum, hoc Superioribus monitum dedit, ut Subditis suis, quibus certum, & unicum Confessarium designare solent, haud difficulter licentiam concedant confitendi peccata sua alteri Sacerdoti; propterea quod multi infirmi, & imbecilles animo reperiantur, qui potius eligerent sine sacramentali expiatione ex hac vita migrare, quam ipsa peccata certo alicui Sacerdoti a Superiore designato aperire. Jam vero Sacrosancti Concilii Tridentini Patres, hanc legem districte sanxerunt, sess. 25. c. 10. de Regular. ut Episcopi, alique Monasteriorum Prælati, subiectis sibi Monialibus Confessarium extraordinarium, duabus aut tribus vicibus in singulos annos, exhibere debeant; per hæc verba: *Præter ordinarium autem Confessorem, alius extraordinarius ab Episcopo, aut alio Superioribus, bis, aut ter in anno offeratur, qui omnium Confessiones audire debeat.* Quod quidem non alia de causa prescriptum fuit, quam quia satis constabat nonnullas aliquando Moniales esse, quæ nulla ratione adduci possunt, ut aliquod peccatum suum ordinario Confessario confiteantur; adeo ut necesse omnino sit, alterius Confessarii copiam ipsis suppere, ut apud hæc de peccatis suis integre, rite, atque utiliter confiteri possint. Id ipsum probe animadvertit magnus Ecclesiæ Dei Sacerdos Sanctus Carolus Borromæus, qui prædicti Concilii Tridentini absolutionem ope sua plurimum juvit, ejusque executionem, & observantiam in sua Mediolanensi Civitate, & Provincia, non sine immensis laboribus & curis, invenit; Is enim hac de re decrevit: *Præterea Superiores, ex decreto Sacri Tridentini Concilii, quotannis idemque Confessorem extraordinarium, Monialibus sibi subiectis exhibeant, qui curent, ut universæ confiteantur, ut usque hujusmodi indigentia medicina, propter aliquem occultum anime morbum, neque ipsæ eam postulare, aut accipere ab usitato Confessore unquam audent, liberius moderari suis malis possint, ac Diaboli laqueos evadere, una cum reliquis Confessario novo sua pec-*

cauta confidendo, sicut legere est in *Actis Ecclesiæ Mediolanensis. Impress. anno 1599. pag. 53. In Editione autem Lugdunensi tom. 1. pag. 46.*

Porro quicumque Conciliaris Decreti sensus penitus introspexerit, non modo salutarem illius providentiam facile agnoscat; sed & circumspiciam ejusdem æquitatem mirari debet. Superioribus enim tantummodo injungitur, ut duabus, tribusque vicibus infra annum, Confessarium extraordinarium Monialibus exhibeant; bis, aut ter in anno offeratur: Hujusmodi autem Confessarius, jubetur earum omnium Confessiones excipere, quotquot eidem confiteri velint: *Qui omnium Confessiones audire debeat.* Neque tamen omnibus, & singulis Monialibus præcipitur, ut peccata sua extraordinario Sacerdoti confiteantur. Nihil aliud enim requiritur ab omnibus in Monasterio degentibus, tam scilicet a Superioribus, cæterisque Monialibus Professis, atque Novitiis, quam a Sæcularibus, quæ vel educationis causa, vel alio titulo, in eodem Monasterio cum debitis facultatibus commorantur, nisi ut extraordinario Confessario singulæ se sistant, sive ad Sacramentalem Confessionem apud ipsam, si placuerit, peragendam, sive ad salutaria monita, etiam extra Sacramentalem Confessionem, ab ipso accipiendam. Atque ita prudentissime consultum est, ne, si Moniales aliquæ extraordinarium Confessarium adirent, aliæ autem coram ipso non comparerent, suspiciones, atque obloquutiones excitarentur; & illæ quidem conferrentur necessarias habuisset causas, ob quas ad extraordinarium opem confugere coactæ essent, aliæ vero ab hujusmodi necessitatibus, & causis immunes judicarentur. Quam agendi rationem communi Doctorum calculo comprobata, fan. mem. Prædecessor Noster Clemens Papa XI. Edicto suo, (quod est *XV. in secunda parte ipsius Bullarii*) invariabiliter servari mandavit, eandemque omnium Diocesum consuetudo recepit. Nec aliud Nobis hac in re addendum superest, nisi, ut Venerabiles Fratres Nostros Ecclesiarum Antistes enixe hortemur, ut, quamvis Tridentina Synodus de solis Claustralibus Monialibus in præmissis decreto loquatur, nihilominus eandem disciplinam formam observent, tam cum aliis Monialibus, quæ licet Claustræ legibus minime adstrictæ sint, in communitate tamen vivunt, quam cum aliarum quarumcumque Mulierum, aut Puellarum Cœtibus, seu Conservatoriis, quoties tam illæ, quam istæ, unicum Ordinarium Penitentiarie Ministrum a Superioribus designatum habeant. Quicumque enim circa Moniales in rigorosa claustrum viuentes cavenda sunt, eadem in aliis quibuscumque Mulieribus, sive Regularibus, sive Sæcularibus, in Communitate, aut Collegio degentibus, locum habere possunt; ideoque pari providentia, sisdemque remediis arctari, aut emendari debent. Et Nos quidem, quam hæc consuetudinem offerendi Confessarios extraordinarios bis, aut ter in anno singulis tam Monialium non Claustralium Communitatibus, quam piis aliarum Puellarum, & Mulierum Cœtibus, & Communitatibus, in Nostra Civitate, & Diocesi Bononiensi induxerimus, qua de re extat Edictum Nostrium n. *LVI.* inter Pastorales Institutiones Italico primum sermone a Nobis vulgatas, deindeque in Latinum conversas: omnibus testari possumus, vel potius debemus, uberem spiritualium utilitatum messem Nos inde evidenter collegisse.

Quam vero super relati Conciliaris Textus intelligentia nonnullæ quæstiones alias excitatæ, eedemque jam pridem per opportuna Sedis Apostolicæ decreta definitæ fuerint; operæ pretium ducimus hujusmodi definitiones ab omnibus, ad quos spectat, omnino tuendas, atque servandas, his Nostri Apostolicis Literis complecti, & auctoritatis quoque Nostræ robore communitas, in prædictorum omnium notitiam deducere. Et primo quæsitum fuit, ad quem Superiorem pertineat extraordinarium Confessorem Monialibus deputare, atque offerre: Sed facilis fuit responsio, quam Nos quoque decreto Nostro ratam habemus; hujusmodi scilicet deputatorem ad eum regulariter spectare, ad quem pertinet Confessarii Ordinarii electio, & deputatio; ideoque Episcopus, sive Ordinarius Loci, qui Monialibus sibi subiectis Confessarium Ordinarium dare consuevit, idem Confessarium extraordinarium bis, aut ter in anno, ad normam Tridentinæ sanctionis, eis-

Ido, firma remanente lege de unico Confessario ordinario.

De extraordinario oportunitus decreverit, ut infra.

Decretum Concilii Tridentini ut de re ter in bis, aut ter in anno.

IVI

S. Carolus Borromæus Decreti ecclesiasticum auget.

Ad quem pertinet Confessarium extraordinarium Monialibus offerre.

PONT. A. VIII.

dem offerre tenetur; Prælati vero Regularis, ad quem pertinet Ordinarium Confessarium subditis sibi Monialibus, servata Apostolicarum Constitutionum forma, designare & constituere; ipse etiam eisdem extraordinarium Confessarium, in vim præfati decreti, & juxta easdem Constitutiones, duobus aut tribus per annum temporibus exhibere potest, ac debet. Quæ tamen ideo regulariter obtinere diximus, quia si Episcopus aliquis (quod Deus avertat) adeo in hac re negligens esset, ut Monialibus suis, bis terve in anno, extraordinarii Confessarii copiam facere prætermitteret; obtendens, ut moris est, nullam hac de re Monialibus ipsis sollicitudinem, aut curam esse; tunc volumus Dilectum Filium Nostrium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem moderum & pro tempore existentem Majorem Penitentiarium, statim ac pro parte Monialium hujusmodi requisitus debere, Ordinarii Pastoris negligentiam supplere debere, eorumque Monasterio extraordinarium Confessarium, ex eorum tamen numero, qui ad excipiendas Monialium Confessiones ab ipso Ordinario Loci approbati fuerint, cum omnibus necessariis & opportunis facultatibus, concedere, & deputare. Quod si Prælati Regularis eandem Concilii legem de Confessore extraordinario bis aut ter in anno Monialibus sibi subiectis exhibendo, similiter implere neglexerit; tunc locus fiet Decreto Congregationis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium ad ipsius Concilii interpretationem & executionem auctoritate Apostolica deputatorum, quo scilicet eadem Congregatio ad quæstionem ab Episcopo Vercellensi propositam die 23. Augusti anni MDCXXXI. rescriptis, ut infra: *Episcopus Vercellen. supplicat sibi respondere, an deputato Confessario extraordinario Monialium Regularibus subiectarum spectet ad Ordinarium Locum: Sacra Congregatio censuit; ad Episcopum non pertinere, nisi in casu negligentia eorumdem Regularium: ut videtur licet Decretorum libro XIV. pagin. 493. Nec aliter respondit quæstionibus ab Episcopo Belgii exhibitis, die 6. Aprilis anni MDCLVII. ut legitur Decretorum Lib. XVIII. pagin. 397. Quæ quidem rescripta, & Decreta, Nos etiam presentium tenore, & Apostolica auctoritate, in omnibus, & per omnia approbamus, & confirmamus.*

Quam autem Tridentina Synodus de universa quidem Monialium Communitate, ut supra, decreverit, sed nihil de singulis Monialibus statuerit, ut patet legenti Textum citati Capituli X. utque etiam jam usque ab anno MDLXXXV. judicatum fuit ab ipsa Congregatione Cardinalium Concilii Interpretum, per subsequens Rescriptum, quod extat *Decret. Libro IV. pag. 50. Sacra Eccl. censuit, extraordinarium Confessarium offerendum non alicui Moniali singulariter, sed omnibus Monialibus universis, ut omnium Confessiones audire debeat, in arbitrio tamen ejusque Monialis esse, ut Confessario extraordinario vellet confiteri; Hinc ortum habuit alterum controversiæ, seu dubitationis caput; an scilicet, ubi jam universæ Communitati bis terve infra annum Confessarii extraordinarii copia facta est, & nihilominus aliqua Monialis Confessarium peculiarem extra ordinem sibi concedi petat, an, inquam, hujusmodi petitioni, sit indulgendum. Id autem primo loco quæsitum fuit, proposito casu Monialis graviter agrotans, quæ in mortis periculo, pro spiritali consolatione postulet, alium Sacerdotem, qui tunc non sit Ordinarius Monasterii Confessor, supra se sibi Ecclesiasticæ pietatis officia, & Penitentiarie Sacramenta ministrare. Huic annuendum facile esse, prædicta Congregatio pluries judicavit; ut videtur est ipsius *Decret. Lib. XVII. pag. 322. a tergo, sub die 6. Aprilis anni MDCXLVII. & eodem libro pagin. 586. die 23. Februarii anni MDCXLIX. quæ pariter Decreta a Nobis presentium tenore approbantur, & confirmantur; ut scilicet Episcopi subiectis sibi Monialibus in gravi infirmitate constitutis, & id expectantibus, peculiarem Confessarium concedere debeant; idemque etiam ipsam præsentem erant aliqua Moniales Regularibus Prælati subiectas, quam alia ex illis a suo Superiori Regulari hujusmodi gratiam impetrare non poterit. In hoc autem casu nihil statuitur de Cardinali Majore Penitentiarium, non ideo, quia nequeat is pro singulis Monialibus idem facere, quod supra diximus eundem pro toto**

Dubis quædam circa Concilii Decretum orta declarat.

Ad quem pertinet Confessarium extraordinarium Monialibus offerre.

Deposito Confess. extraordin. favorabilis Marcialibus.

Quæ solim tenetur singulæ coram eo se obsequere.

Porritur extendi caput eandem regulam ad omnes Nulitatem Communitates.

II. An Monialibus concedi sint Confessarii regulares extra ordinem?

Quid in casu gravis infirmitatis?

PONT. A. VIII.

Monasterio facere posse; sed quia tunc, ob temporis angustias, interclusa præsumitur via recurrendi ad ipsius Officium. Quod si nihilominus ipius adevundi tempus, & modus suppetat; ad eum pertinere, eadem proflus ratione peculiaribus supplicantiarum necessitatibus providere, quæ dictum est superius, universæ Religiosæ Communitati ab ipso consulendam esse.

Actum deinde fuit de peculiaribus quibusdam Monialibus, quæ nec corpore infirmæ, nec morti proxime, Ordinario tamen Ministro confiteri obfirmate recusant. Istarum quoque animi debilitas commiseranda est, & sublevanda; adeoque, ubi earum reluctancia superari nequeat, Confessarius extra ordinem deputandus est, qui earum Confessiones peculiariter excipiat. Id vero, circa Moniales Episcopo, seu Ordinario Loci subiectas, ab ipso Ordinario præfari debet. Quod autem ad illas pertinet, quæ Regularium Regimini subiectas, ad Regularem Prælatum pertinet, sive servandis, peculiarem ipsis destinare Confessarium ex approbato ab Ordinario ad Confessiones Monialium; vel, si Sacerdos ille, cui ejusmodi Monialis confiteri cupit, pro illis non sit approbatus, cum ipso Ordinario agendum erit, ut pro excipienda saltem illius Monialis Confessione, & pro tot vicibus, quot expedire judicabitur, eundem approbet. Sin autem contingat (neque id adeo rarum est) ut Regularis Superior ad concedendum hujusmodi Confessarium extraordinarium Moniali communem Confessarium recusanti nullo pacto adduci possit; jam huic casui provivum est per Decretum anno MDLXXXIII. a prædicta Congregatione Concilii editum; & a sel. record. Gregorio Papa XIII. tunc Apostolicum Thronum obtinente approbatum, & confirmatum, quod nunc iterum confirmationis Nostre auctoritate roboramus. Decreti verba relata, Lib. I. *Decretorum ipsius Congregationis pag. 66. a tergo, hæc sunt: Monialis per aliquod tempus noluit confiteri Confessario Regularibus. Dabitur tamen, an Episcopus Regiensis possit dare dicte Moniali Confessorem alterius Ordinis Regularem, vel Sæcularem, cui illa semel, vel pluries confiteatur peccata sua, & a quo absolvi possit. Sanctissimus Dominus Noster, etiam ex sententia Congregationis Concilii, declaravit, dictum Caput decimum ita esse intelligendum, ut etiam possit Episcopus concedere Confessarium alterius Ordinis, vel Sæcularem. Præterea nihil obstat, quo minus ipsa Monialis recursum habeat ad Cardinalem Majorem Penitentiarium, a quo ipsi providendum erit, ut supra dictum est, per deputatum Confessarium ex approbato ad Moniales, ad quem supra illa confiteatur.*

Quæsitum denique fuit de Monialibus illis, quæ neque agrotant, neque recusant Ordinarium Penitentiarie Ministrum a Monasterio Prælo pro universa Communitate deputatum; verum pro majori animi sui quiete, atque ulteriori in vita Dei progressu, facultatem petunt confitendi aliquoties Sacerdoti ad excipiendas Monialium Confessiones jam approbato. Qua de re non semel Nobis in minori statu degentibus accidit, ut cum aliquibus Episcopis, aut Regularibus Monialium Superioribus agere debuimus. Porro in aliquos ex his incidimus plus nimio severos, qui aspera quadam verborum brevitate respondebant, quod quam Moniali postulant libera fuisset facultas confitendi extraordinario Sacerdoti, qui universæ communitati non semel eo anno jam datus fuerat, tunc oportebat eam conscientie suæ consuluisse: Quod si oblata commoditate uti poluerat, id sibi imputaret, neque pergeret Superiori molestiam afferre, ut peculiarem Confessarium extra ordinem ipsi concederet. Nobis autem obicientibus, Monialem hujusmodi ad Apostolicæ Penitentiarie Officium facile recursum habituram, ibique haud ægre impetrataram id, quod ab ipsis Superioribus denegatum fuisset; iterum constantiter respondebant, extraordinarium hujusmodi Confessarium, post impletam ab ipsis erga universum Monasterium Tridentini Concilii legem, ab alio quidem concedi posse, sed a se nunquam concessum iri.

At vero, neque tunc Nobis ardebat, neque profecto nunc Nobis placet rigida hæc agendi ratio. Persuasum enim habebamus, adeoque habemus, non solum integræ Communitati, sed singulis etiam Monialibus indulgendum esse in his rebus, quæ iuste & ratio-

Deposito Confess. extraordin. favorabilis Marcialibus.

Ordinario negligenti suppliciter debet Card. Majori Penitentiarium.

Sapientia Regularium Ordinarii locorum.

II. An Monialibus concedi sint Confessarii regulares extra ordinem?

Quid in casu gravis infirmitatis?

PONT. A. VIII.

Quid in casu infirmitatis reluctancia recusat Confessionem ordinariam.

Quid pro spirituali confiteatur ex profecto.

Nimis rigor impostus.

ANNO 1748.

Castella adhibenda me...

Franciscus Sa...

See excludit...

Eidem sen...

en hinc

Pontifex hor...

III. De qualita...

rationabiliter petuntur, maxime quum ille ad eam conscientiam quietem, & securitatem conferre dignoscuntur. Neque sane hujusmodi postulationes aut temere exaudiri, aut sine causa rejici debere censetur; sed inquirendum in primis esse de qualitatibus tum Monialis, quæ Confessarium extra ordinem petit, cum Confessarii, qui ab ea requiritur; ut utriusque diligenter inspectis, deliberari possit, an illius votis annuendum sit, an non. Si enim Monialis ex una parte nullum det adversæ suspensioni locum, ex altera vero Confessarius non modo legitimam Ordinarium approbationem, sed etiam commune probitatis testimonium pro se habeat, nullo modo probare possumus tam firmum hujusmodi Prælatorum in renuendo proposito; nec intelligimus, cur post Confessarium extraordinarium integræ Communitati, juxta legem Concilii Tridentini, oblatum, nulla omnino Monialibus singulari spes relinquatur obtinendi peculiarem Confessarium, cujus consilio, & opera, iustis fortasse de causis, indigere se arbitrentur. Non ita sane hæc de re sentiebatur sapientissimus ille Animarum Rector S. Franciscus Salesius, cujus doctrinæ summam ex illius Operibus tum editis, tum manuscriptis, collectam, bon. mem. Joanes Petrus le Camus Episcopus Bellicensis iusto volumine complexus est, qui Titulum fecit: *Spiritus Sancti Francisci Salesii*. In hujus compendio, quod ex Gallico in Italicum sermonem conversum Venetiis anno MDCCXLV. pro quarta vice Typis editum est, *parte XVII. cap. 6.* aperte legitur, quod, quum Beatus Episcopus non ita intelligeret præmissam Concilii Tridentini Decretum, ut veritum existimaret, Confessarium extraordinarium, pluribus etiam quam tribus vicibus in anno, Religiose Communitati offerre; quæ quidem sententia plures habet suffragatores, quos refert *Diana in editione coordinata Tom. 7. Tract. 1. resol. 348.* non solum solebat suis Monialibus Visitationis Beatæ Mariæ Virginis quater in anno, videlicet in singulis Hebdomadis Quatuor Temporum, Confessarium extraordinarium deputare; verum etiam earum respectivis Superioribus commendatum reliquit, ut singulis Monialibus, quæ non ex animi levitate, neque ex indiffereta affectionis singularitate, Confessarium extraordinarium peculiariter peterent, hand se difficilem in eo concedendo præberent. Nec aliter se gerere consuevit Ven. mem. Gregorius Cardinalis Barbadius Episcopus Patavinus; Is enim, ut testatur illius quondam Vicarius Generalis Joannes Clericus in *Tractatu de Penitentia, decis. 41. num. 7.* & Patrum Tridentinorum decretum quoad omnia Monialium Monasteria in sua Civitate & Diocesi existentia quotannis res ipsa exequatur, & nihilominus exorari se patebatur a Monialibus, quæ aliquando rationabilibus de causis peculiarem pro se Confessarium expeterent. Hujusmodi regulis, & exemplis nostram quoque agendi rationem in spirituali Monialium regimine conformare curavimus; maximumque utilitatis, & quietis fructum Nos inde percipisse cognovimus. Quapropter Venerabiles Fratres Ecclesiarum Antistites, atque Dilectos Filios quorundamque Religiosarum Mulierum Rectores hortamur in Domino, & enixe monemus, ut eandem viam, quoad fieri potest, insisterent non recitent, & non adeo difficiles se præbeant peculiaribus extraordinarium Confessarium aliquando expetentibus; quin potius, nisi aut Monialis postulantis, aut Confessarii requisiti qualitas alter faciemum suadet, earum iustis precibus obsecundare studeant: illud cogitantes, quod est liberum sit cuilibet Moniali Cardinali Majorem Penitentiarium adire, cui ea in re facultas cumulativa cum omnibus locorum Ordinariis a Romano Pontifice tribuitur; nihilominus ea est aliquando necessitatis urgentia, ut remedium, quod de longinquo petendum est, non satis tempestive adveniat: Et quamvis etiam quorundam negotiorum expeditiones, quæ in Officio Penitentiarie Apostolicæ sunt, ab omni vel minima pecunie solutione inviolabiliter sint immunes; non omnibus tamen Monialibus facile est invenire, qui earum negotia in Urbe procurare velint, & possint.

Jam vero postrema superest quæstio, nimirum de qualitatibus Confessarii extraordinarii, qui vel pro universa Monialium Communitate, vel pro aliqua

Moniali peculiariter deputari debeat. Porro nullo unquam tempore dubitatum fuit, an in hujusmodi Sacerdote ætatis maturitas, morum integritas, prudentiæ lumen requiratur, quas quidem dotes in eo, qui ad hujusmodi munus adhibetur, necessarias esse, omnes fatentur. Sicut etiam minime dubitatur, quæ idem ab Ordinario Loci specialiter pro Monialibus approbatus esse debeat, quum hujusmodi approbatio, ex Apostolicarum Constitutionum lege, omnino requiratur non solum in omnibus tam ordinariis, quam extraordinariis Confessariis, qui Monialibus, etiam Regularibus subjectis, ab eorum respective Superioribus deputantur; sed etiam in iis, qui a Cardinali Majori Penitentiarium concluduntur, etiam Apostolica Sede vacante, quo nimirum tempore amplioribus is pollet facultatibus, ut videre est in Nostra Constitutione super illius facultatibus edita, quæ est XCV. in Tomo I. Bullarii Nostri, ubi paragrapho 54. eidem conceditur, ut vacante Sede Monialibus Confessarios extra ordinem valeat deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro eorum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones eligendo. Quamobrem ad id dumtaxat redacta est controversia, an scilicet Clero Sæculari, an vero Regulari eligendus sit hujusmodi Confessarius; tum inter Regulares, an assumi possit ex quolibet Ordine alias permisso, an vero semper deputari debeat ex ipso Ordine Prælati Regularis, ad quem Monasterii regimen spectat.

Sane pro Monialibus Episcopo immediate subjectis, regula est, ut Ordinarius eorum Confessor sit Sacerdos Sæcularis; Extraordinarium vero ex Ordinibus Regularibus sæpissime assumi, apud periosque Episcopos usu receptum esse constat; deficientem forsan per singulas Dioceses Sæcularium Presbyterorum ad id muneris idoneorum copia. Regulares autem Prælati Monialibus sibi subjectis Confessarium Ordinarium designant e suo ipsorum Ordine; extraordinarium autem etiam ex alio Ordine Regulari deputare possunt, juxta Decretum a sepe dicta Congregatione Concilii editum die 26. Septembris anni MDXCV. ac relatum in Libro 3. Decretorum pagin. 149. a tergo, ubi sic legitur: *Sacra Erc. respondit, Superiores Regulares teneri offerre Confessarium extraordinarium ejusdem Ordinis alterius vero Ordinis posse quidem, sed non teneri. Nunquam tamen, quod meminimus, ullum Sacerdotem Sæcularem, aut diversi Ordinis Regularem, vidimus a Regulari Prælato Monialibus sibi subjectis extraordinarium Confessorem deputari. Denique quum aliquando evenire possit, ut in casu negligentie Superioris Regularis, ad Episcopum, ut supra dictum est, pertinet deputatio Confessarii extraordinarii etiam pro Monialibus Regularium regimini subjectis, nulla ipse lege tenetur ad hujusmodi Confessarium eligendum ex eo Ordine, cujus est Monasterii Prælati; sed tali casu liberum est illi quemlibet idoneum Presbyterum Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem, ad audiendas earum Monialium Confessiones deputare.*

At quum superioribus annis Apostolica Sede expeditum fuisset, pluribus de causis, iisque gravissimis, quas hic referre opus non est, non tam opportunum, quam plane necessarium videri, ut Monialium Monasteria Regularium regimini subiecta, semel saltem in anno Confessarium extraordinarium diversi Ordinis Regularem, aut e Sæculari Clero Presbyterum haberent, hujus rei examen, jubente felice recordat. Prædecessore Nostro Innocentio Papa XIII., assumptum fuit a peculiari Congregatione ex quinque tunc existentibus Sac. Rit. E. Cardinalibus composita, cui Nos tunc in Minoribus constituti in Secretarii munere operam præstabamus; quæque, per annum & ultra, singulis Hebdomadis cogebatur, ad discutienda, & designanda complura Ecclesiasticarum quæstionum capita, quæ deinde inserta sunt in Apostolicis Literis ab eodem Innocentio Prædecessore editis die XIII. Maji anni MDCCXXIII. quarum initium est; *Apostolici Ministerii*, quæ etiam a san. inemor. Prædecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. in forma specifica confirmata fuerunt, per alias similes Literas datas die XXIII. Septembris anni MDCCXXIV.

Cum autem negotia; quæ in ea Congregatione

PONT. A.VIII.

An semper deputari debeat ex eo Ordine, cujus est Monasterii Prælati.

Quid de concedendo.

Regulares deputare possunt Confessarios extraordinarios certum e alio Ordine, vel Sæcularem.

Controversia sub Innoc. XIII. examinata in Congregatione parti-culari.

Ejus Congregationis copus Tridentini Concilii definitum in Bullar. Rom. Bened. XIII. Tom. II.

PONT. A.VIII.

Nihilominus in hoc casu admittitur & Regularibus ad contrahendum.

Nova curia a Pont. adhibita.

Tenore relationis a Pontifice tunc editæ.

Et generalis est, quibusque obsequi vanda.

trahebantur, nullius privatas rationes attingeret, sed de restituenda potissimum Tridentini Concilii observantia in quibusdam Catholicis Orbis Regionibus, ut ferebatur, non parum labefacta, unice ageretur; necessarium minime judicatum fuit, aliquem velut in judicium vocare, ad deducenda jura, si quæ sibi adversus illa, quæ decernenda viderentur, competere forsitan putaret. Sed Nostra peculiaris cura erat, ad singula propata capita totidem Dissertationes, unicuique ex præfatis Cardinalibus exhibendas, elucubrare; ad demonstranda videlicet fundamenta illius discipline, quæ in usum revocanda censebatur. Nec aliter se res habuit, quum in eadem Congregatione, ut præfertur, in deliberationem venit, an decernendum foret, ut Regulares Monasterium Prælati, una saltem ex tribus vicibus, quibus extraordinarium Confessarium Monialibus sibi subjectis in annos singulos exhibere debent, aliquem Sæcularem, aut alterius Ordinis Regularem Presbyterum ad id deputare tenerentur, utque ipsis hæc in re deficientibus, liberum esset Episcopis Locorum Ordinariis eorum defectum supplere, & emendare.

Verum quum Regularibus innotuisset, a prædicta Congregatione conditum esse Decretum eorum intentioni contrarium; utpote qui minime adstringi volebant ad hujusmodi annum deputatum Confessorum extraordinarium e Clero Sæculari, vel ex aliis Ordinibus; nonnullarum Religionum Procuratores Generales petierunt admitti ad deducendas rationes, quas hujusmodi Decreto pulsare putabant: Cumque id facile impetrasset, ac suam, totiusque Cætus Regularium causam per exitum illius temporis in Romana Curia Advocatos defendi curasset; sed nihilominus prædicta Cardinalium Congregatio in priori sententia permansisset, placuit præfato Prædecessori Innocentio, antequam Decretum hujusmodi approbatione, sua confirmaret, aliorum Cardinalium sententias audire. Itaque exclusis illis omnibus, qui e ipsis Pontificis deputatione, in præcedentibus Sessionibus per annum integram negotia discurrerant; alique advocatis Cardinalibus, quibus exhiberi secreto fuerat conscriptarum allegationum exempla, Nobis etiam adesse iussit, qui rationum momenta a priori Congregatione pro oculis habita, si opus esset, exponere possemus: Novam Cardinalium Congregationem ex improviso coram se convocavit, in qua iterum proposita quæstio diligenter ac mature discussa fuit; ac demum ipse Pontifex, de ipsius Congregationis consilio, & assensu super hæc re decrevit, ut sequitur: *Cumque ex eodem Concilio Tridentino Confessor extraordinarius his, aut ter in anno offerri Monialibus debeat, qui omnium Confessiones audivit; si in posterum Superiores Regulares, quoad Monasteria ipse subiecta, totius prædictum extraordinarium Confessorem deputant neglexerint, vel si etiam ex proprio eodem Ordine semper deputaverint, nec saltem semel in anno ad id munus elegerint Sacerdotem aut Sæcularem, aut Regularem alterius diversi Ordinis professorem, in his casibus Episcopi, pro sui arbitrio & conscientia, deputationem hujusmodi facere possunt, nec illa quovis titulo, aut prætextu, a Superioribus Regularibus valeat impediri.*

Per scriptum sane fuit hujusmodi Decretum ea occasione, qua agebatur de restituenda in certis quibusdam Regionibus Ecclesiastica disciplina ad formam Concilii Tridentini: Verum ipsius Decreti viget ad eas dumtaxat Regionis minime restrictus fuit; quum & animarum pericula, quæ ex perpetua Confessorum ejusdem Ordinis deputatione timebantur, in omnibus Monasteriis Regularium regimine subiectis locum habere possint; & quæcumque adversus Decretum ipsum adducta fuerunt, ex generalibus Ordinum Statutis, & ex Constitutionibus Monialium Regularibus subiectarum, fuerint desumpta. Cumque judicatum fuerit, ea omnia nequaquam obitare, quo minus ita decerneretur; sequitur, ut, quamvis eidem Decreto causam dederint peculiarium quarundam Regionum necessitates Apostolicæ Sedi ex tempore expostitæ, illud tamen generale sit, & universon per Orbem Regulares Monasteriorum Monialium Prælatos aspicere debeat. Cum vero deinde alter laudatus Prædecessor Benedictus VIII. Innocentii Literas in forma specifica confirmaret, Nobis constat, illius mentem fuisse, ut hujusmodi Decretum universalis & inextinguibilis legis vim obtineret. Super quo nihilominus ne ulla, apud aliquos superstiti dubitatio; Nos Bullar. Rom. Bened. XIII. Tom. II.

ipii, præsentium Literarum vigore, ac Motu proprio, ANNO 1748. Pontifex cam expressè ad omnia per Orbem ubique existentia, & Regularium Regimini subiecta Monialium Monasteria, quatenus opus fuerit, expresse extendentes, & ampliantes, decernimus, atque statuimus, ut singulis annis, incipiendo a proximo millesimo septingentesimo quadragésimo nono Nativitate Domini decurrendo, Regulares Monasteriorum Prælati tenentur bis, aut ter in anno Confessarium extraordinarium universon Monialibus in iis de gentibus offerre; si vero ipsi forsitan hujusmodi Confessarii extraordinarii deputationes intra præscripta tempora omiserint, vel semper proprii Ordinis Regularem Sacerdotem ad hunc effectum deputaverint; itant præfate Moniales semel saltem in anno Confessarium extraordinarium e Clero Sæculari, aut ex alio Ordine Regulari non habeant; ad Episcopos Diocesanos, omni appellatione remota, devolvatur jus supplendi eorumdem Prælatorum defectum (si nempe pensatis eorum circumstantiis, ita expediens esse judicaverint) per deputationem Confessarii extraordinarii, quem tam in uno, quam in altero casu, aut e Clero Sæculari, aut ex alio Regulari Ordine, pro ipsorum arbitrio, deligere possint, & valeant.

Quocirca dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinali Commisso Pontificis in Urbe, ejusque Districti Vicario in Spiritualibus Generali, earumdem præsentium tenore committimus, & mandamus, ut hæc nostra Decreta attentione Statuta, tam in omnibus ejusdem Almee Urbis Monasteriis, quæ Regularium regimini subiecta, quam in aliis quibuscumque Regularium, aut Sæcularium Monialium, aut Puellarum Mulierum, seu Collegii, atque Conservatorii, quibus unicus ordinarius Confessor a Superioribus deputari solet, in omnibus & per omnia, juxta earumdem Literarum præscriptum, exactissime observari, & adimpleri faciat; ne forte audiri contingat, quod cum magna animi molestia didimus aliquando esse cognovimus, Apostolicis Constitutionibus Romæ quidem ferri, & publicari, sed eas minime in ipsa Urbe ad effectum perducere.

Eandem porro curam, & sollicitudinem injungimus, & demandamus Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis per omnes universi Orbis Ecclesias constitutis; quibus, ut satis perspicuum putamus voluntatis nostre studium, tam in eorum rationabilibus querelis, iustisque petitionibus suscipiendis, quam in corruptelis, quas irrepressè judicaverint, eliminandis; idque non ex ingenio nostro quidquam statuendo, nec peregrinas novitates inducendo; sed veteres ut plurimum leges & regulas, vigili Prædecessorum nostrorum providentia jampridem constitutas, ut pristinum debitumque vigorem, & usum revocando: Ita eisdem meminisse volumus, proprium veli Pastoralis officium non in eo situm esse, ut adversus ea, quæ contra leges sunt, inutiliter deplorando declament; sed ut illa de medio tollere curent, adhibitis opportunis remediis in cum finem jam præstituti; impiorato etiam Apostolicæ Sædis auxilio, ubi impedimentum aliquod eorum auctoritati, & legum executioni afferri contingat, omnesque diligentias & curas, quas corrigendis abusibus ipsi fideliter impenderit, in irritum cedere videant.

Quoniam vero tam in superius allegato Clementis XI. Edicto, quam in Synodali plurimum Episcoporum Constitutionibus statutum esse conspiciamus, ut quocumque tempore extraordinarius Confessor alicui Communitati deputatus ministerio suo fungitur, ordinarius Confessor nullum ipsi impedimentum afferre debeat. multoque minus præsumat per id temporis alicuius Monialis, sive Superioris, sive Novitiæ, sive Conventus intra septa Monasterii, aut pater Domus commorantis, Sacramentalem Confessionem audire; Nos id quoque approbatione nostra corroborantes & confirmantes, statuimus & mandamus, ut Episcopi quidem, si de Monasteriis, aut Domibus eorum regimini subiectis agatur, Regulares autem Superiores, quoad ad illas Communitates attinet, quibus ipsi præstant, pro hujusmodi Legis implemento advigilent, & contravenientes meritis penis coercant, & afficiant.

ANNO 1748. Ac demum quibuscumque Confessariis extraordinariis, qui vel alicui Communitati generaliter, vel peculiariter alicui persone in Monasterio degenti, concessi, ac deputati fuerint, districte inhibemus, sub penis adversus accedentes ad Monasteria Monialium, & cum ipsis conversantes, præsertim Regulares, quas Prædecessoribus Nostri's quoadcumque statutis (quas etiam præsentium vigore confirmamus, & innovamus), ne, postquam suum officium impleverint, ad idem Monasterium ulterius accedere, aut ullius generis commercium intra ipsum quomodocumque continere & forere, etiam sub spiritualis causæ, aut necessitatis obtentu & colore, audeant, aut præsumant.

Decementes, ipsas præsentibus Literas, atque omnia & singula in eis statuta atque præscripta, etiam quicumque in eisdem interesse habentes, seu habere præsumentes, ad id vocati; & auditi non fuerint, nec præmissis consenserint; aut alterius cujuscumque generis defectus forsitan adversus eas objiciatur, semper & perpetuo valida, & efficacia esse & fore, & ab omnibus, ad quos spectat, atque in futurum spectabit etiam perpetuo observari. Sicque & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Congregationes ordinarias, aut peculiariter deputatas, aliosque Cardinales, etiam de Latere Legatos, ac Vice Legatos, & Apostolicæ Sedis Nuncios, judicari, & definituri debere: sublata eis, & eorum cuilibet, aliter judicandi, definituri, ac interpretandi facultate & auctoritate; atque irritum, & inane decernentes, quicquid fecerit a quocumque scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus quibuscumque etiam Apostolicis, ac Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, nec non quorumcumque Ecclesiarum, & Ordinum Regularium, seu Congregationum, aut Societatum, & Institutuum, etiam Sancti Joannis Hierosolymitani, aliorumque Militarum Ordinum, seu Monasteriorum Virorum, aut Monialium, aliorumque ipsarum Domuum, etiam firmitate, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, usibus, & consuetudinibus etiam immemorabilibus; Privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis, cuilibet præmissorum, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis; etiam hic de necessitate exprimentis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, & derogatoriis derogatoriis, quomodolibet in contrarium concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis, quibus omnibus, & singulis, hac vice dumtaxat, & ad præmissorum effectum, illis alias in suo robore permanentibus, de Apostolicæ potestatis plenitudine derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volimus demum, ut earundem præsentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides, tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, mandati, statuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo quadragésimo octavo Nois Augusti, Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Cardinalis Passioneus. J. Datarus. J. C. Bofchi. J. B. Eugenius. Loco + Plumbi. Registrata in Secretaria Brevium. Publice die 26. Augusti 1748.

Clausula pro præmissorum firmitate.

Derogatio contrariis.

Fides præstanda transumptis.

Sandio.

ANNO 1748. die 26. Aug.

ERECTIONE

Seminarii Missionum in Conventu Sanctæ Mariæ de Rosario, & Febrî, in Monte Mario, Fratrum Ordinis Prædicatorum Congregationis Sancti Marci.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ECCLESIE Catholicæ regimini, meritis licet imparibus, divina dispositione præfidentes, illa, quæ a Romanis Pontificibus Prædecessoribus Nostri's ad majorem Dei gloriam, ac Religionis, piorumque operum incrementum & propagationem, providè emanasse noscuntur, ut firma semper, ac stabilia persistant, Apostolice munimur, cum id a Nobis petitur, patrocinio libenter constabimus.

Alias siquidem pro parte tunc existentium Vicarii Generalis, & Fratrum Congregationis Sancti Marci Florentin. Provincie Romanæ Ordinis Prædicatorum, felicis recordat. Clementi Papæ XI. Prædecessori Nostro expósito; quod dudum tunc in humanis agens Joannes Victorius de Rubens in suo; sub quo ab humanis decessit, die XXI. Decembris Ann. MDCLXVI. condito testamento, Ordinem Fratrum Sancti Hieronymi Congregationis Beati Petri de Pisis hæredem instituerat, ac voluerat, ut extra Portam Angelicam Almæ Urbis Nostræ; in loco, qui ad Crucem Montis Marii vocatur, in quo quædam Ecclesia sibi invocatione Beatæ Mariæ Virginis de Rosario, & Febrî nuncupata, constructa reperiebatur, novus Conventus secundo dicti Ordinis, & Congregationis, ac mansiones ad usum illius Fratrum, qui perfectioris vitæ studio ducti sese illuc recipere voluissent, ædificarentur, dictique Fratres in Ecclesia hujusmodi divina Officia celebrare deberent, ac declaraverat, tot ex dictis Fratribus ibidem permanere debere, quot ex fructibus suæ hereditatis, assignatis eorum cuilibet quotannis quinquaginta scutis monetæ ab omni expensa in Ecclesia præfata faciendi liberis, ali potuissent; adjecta inter alias conditione, quia prævidebat, nonnisi sex Fratres ex fructibus hereditatis hujusmodi in hoc novo Conventu ali potuisse, quod prædicti Fratres ea super neceffarias Literas Apostolicas derogatorias infra sex menses tunc decurrendos obtinere curarent; & in eventum, quo illas minime obtinuissent, sex Presbyteros seculares a se nominatos dicto Ordini substituerat cum eodem ordine celebrationis Divinorum Officiorum, ac pari assignatione quinquaginta scutorum similibus cuilibet ex dictis sex Presbyteris secularibus, quot ex hujusmodi fructibus ali potuissent, annuatim persolvendorum, & cum libera facultate, ut quilibet ex Presbyteris præfatis Successorem sibi in perpetuum eligere valerent: ac demum tam dictis Fratribus, quam Presbyteris secularibus, in adimplemento alicujus conditionis, seu relictis, ab ipso Joanne Victorio Testatore in junctarum deficientibus, Confratres pro tempore existentes Congregationis sub titulo Assumptionis Beatæ Mariæ Virginis Immaculatæ in Domo Professæ de eadem Urbis Clericorum Sæcularium Societatis Jesu canonice erectæ ad dictam suam hereditatem vocaverat, & alias, prout in dicto Testamento verbius asserabatur contineri.

Ipsi vero Fratres cum intra præfixum sibi tempus memoratas Literas Apostolicas non obtinuissent, dictique Presbyteri seculares se ad hereditatem; & Ecclesiam hujusmodi admitti contenderent, post dispensiosam duodecim annorum litem, eosdem Presbyteros ad illam per concordiam admisserunt, facta anno MDCLVI. cuicumque suo præfatis juri ad favorem eorundem Presbyterorum, illorumque successorum, plena renunciatione.

Porro subinde, nempe anno MDCLXXXVII. tres Lites exortæ tunc existentes Ecclesiæ præfate Presbyteri ceteros suos Collegas, uno dumtaxat dissentiente excepto, induxerant ad similem renunciationem faciendam in favorem Congregationis Piorum Operatorum nuncupatorum Civitatis Neapolitanæ, qui, cum usque ad annum MDCCXIII. Ecclesiam, hereditatemque possederent,

PONT. A. VIII. LVII.

Proemium.

Testamentum Jo. Victorii de Rubens favore Fratrum S. Petri de Pisis.

Conditione ipsi injuncta.

Substitutio favore Presbyterorum secularium.

Alia substitutio favore Congregationis Assumptionis B. Mariæ Virginis in Domo Professa S. Jesu.

PONT. A. VIII.

diffent, agnoscentes deinde se eas minime legitime possidere, post diuturnam litem cum tunc existentibus Confratribus præfatis agitam, similiter per concordiam, Ecclesiam, & hereditatem hujusmodi dimittere coacti fuerunt; ideoque dicti Confratres locum tandem successerunt in dicta hereditate ad eorum favorem factum esse existimantes, litem etiam contra memoratos Presbyteros seculares, qui dicto anno MDCLXXXVII. Ecclesiæ, & hereditatis præfatarum possessores fuerant, coram tunc existentibus Capellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus moverunt: Verum per primam decisionem anno MDCCXVI. ab eisdem Capellanis exclusi, motæ liti hujusmodi ad favorem Presbyterorum præfatarum, quorum plerique adhuc supersistentes existebant, pariter per concordiam renunciaverunt.

Demum etiam alia tunc existens Congregatio sub invocatione Sancti Josephi in Ecclesia Sancti Pantaleonis ad Montes nuncupata de eadem Urbe instituta, cum anno MDCCVI. super tribus dubiis litem præfatis juris ad eisdem Ecclesiam, & hereditatem contra tunc in humanis agentes Hieronymum Berti, & Joannem Masserotti Presbyteros seculares illarum possessores in Congregatione tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, & Romanæ Curie Prælatorum, super negotiis Visitationis Apostolicæ Ecclesiarum, & Locorum piorum de Urbe, præfata auctoritate Apostolica instituta, similiter movisset, die VIII. Maji ejusdem anni omnium votis super singulis dictorum dubiorum penitus exclusa remansit, nec unquam novam audientiam, pluries licet petitam, obtinuit; quinimo sententia tunc existentis Generalis Causarum Curie Camera Apostolicæ Auditoris super executione Decretorum dictæ Congregationis Cardinalium & Prælatorum ad favorem memoratorum Hieronymi, & Joannis Presbyterorum possessorum emanavit.

Et in eadem expositione subjuncto, quod propter prædictas, aliasque dispendiosas lites, ac temporum calamitates, malamque dictæ hereditatis administrationem, tempore præfatis defunctorum illius possessorum Presbyterorum secularium, Ecclesiæ præfata, e jusque facies, & quatuor Capellæ operis omnino rursus reperebantur, illiusque Tholus, & Hypetrum imbribus pervia celeri reparatione indigebant, nec non murus corruerat, aliisque similibus, & quidem scaphus grandior, & alia ædificia ruinæ proxima erant, quodque magis dolendum erat, annui dictæ hereditatis redditus eatenus ad medietatem dimitti existebant, itaut, cum antea sex Presbyteri ex dictis redditibus alerentur, tunc tres tantum de hac reliqua illorum medietate, licet alius Presbyter partem etiam in ea præteriret, participaret, adeoque sibi cultus divinus juxta piam dicti Joannis Victorii Testatoris mentem adimpletus minime fuisset, nec, attento præfatis, quod tunc unus tantum Presbyter ibidem residere, adimpleri posse videretur; ac propterea dicti Hieronymus, & Joannes, duo tunc ex dictis tribus ejusmodi Ecclesiæ, & hereditatis possessores Presbyteris, habito alias, de ipsius Clementis Prædecessoris licentia, super hoc cum Vicario Generali, & Fratribus primodictæ Congregationis tractatu, die XXI. Augusti MDCCIX. dictam hereditatem cum omnibus illis redditibus, & pertinentiis, reservato tamen sibi; quoad vixissent, usu cellarum, seu mansionum dictæ Ecclesiæ annexarum, quibus tunc gaudebant, & dummodo ad id ejusdem Clementis Prædecessoris, & Sedis Apostolicæ beneplacitum accessisset, ad favorem Fratrum primodictæ Congregationis Sancti Marci, quantum ad eos spectabat, cesserunt, & renunciaverunt; ipsi vero exponentes, qui, ut asserbant, nullum in dicta Urbe, seu prope illam, pro negotiis suis agendi Hospitium, & Diversorium habebant, si dicta Ecclesia cum illius redditibus, & mansionibus sibi, ac dictæ eorum Congregationi ab eodem Clemente Prædecessore concederetur, præfatio usu mansionum dicti Hieronymo, & Joanni, titulo hospitii, quoad vixisset, relicto, a die habitæ possessionis, seu Ecclesiæ hujusmodi, omniumque illius pertinentiarum, tunc pariter in humanis agenti Francisco de Sanctis, qui una cum dictis Hieronymo, & Joanne, tertius Ecclesiæ & hereditatis præfate possessor Presbyter existebat, & eatenus cessioni hujusmodi minime consenserat, quinquaginta scuta paria, quot scilicet dictus Joannes

Bullar. Rom. Bened. XIV. Tom. II.

Victorius Testator singulis Presbyteris, sicut præmittitur, assignaverat, illius vita naturali durante, ex prædictis redditibus annuatim solvere; ac etiam tunc in humanis itidem agenti Joanni Baptiste Perotti, qui uti quartus Presbyter, jus etiam ad illos prætendebat (id, quod ipsi Clementi Prædecessori, considerata præfata Joannis Victorii Testatoris prædicti dispositione, justum visum fuisset) ex eisdem redditibus quotannis ad eum pariter vitam præstare; rebusque ita compositis, duos in sacro Presbyteratus ordine constitutos, & duos laicos Fratres expresse professos primodicti Ordinis ad dictam Ecclesiam mittere; ibique collocare, ac deinde Conventum formalem, & Seminarium Religiosorum Missionariorum usque ad numerum sex Religiosorum hujusmodi, ad majorem Dei gloriam, divinique cultus incrementum, & Catholicæ Fidei propagationem, modo, & tempore ipsis præscribendo, quantum in ipsis esset, adjuvante Domino instituire paratos esse offerbant; sibi que propterea in præmissis opportuna ab eodem Clemente Prædecessore provideri, & ut infra indulgeri summo opere desiderabant.

Idem Clemens Prædecessor sacrarum Missionum incrementum promovere volens, hujusmodi supplicationibus inclinatus, per quasdam suas in simili forma Brevis die III. Februarii anni MDCCX. expeditas literas, tunc existentibus suis in eadem Urbe Vicario in spiritualibus Generali, seu illius Vicegerenti commisit, & mandavit, ut veris existentibus narratis, & accedente consensu dictorum Hieronymi, & Joannis, nec non exhibitâ sibi valida, & authentica illorum renunciatione cuicumque juri, quod in dicta Ecclesia, illiusque ædificiis, & redditibus, ac perceptione emolumentorum habere poterant; facultate illis dumtaxat habitandi in Cellis præfatis (quatenus tamen tot alia Cellæ supersessent, in quibus infra scripti Religiosi habitare possent) reservata, ut præfatur; non obstantibus præfatorum Francisci, & Joannis Baptiste, quibus ut infra provivum fuerat, dissentiu, & quatenus ipsi ad præstandum consensum a se requisitum cum assignatione termini competentis, dissentirent, vel non consentirent; eandem Ecclesiam cum omnibus illius ædificiis, juribus, pertinentiis, & introitibus universis, præfate Congregationi Sancti Marci, quatenus tamen prius ad sex Professores ipsius Congregationis in sacro Presbyteratus ordine constitutos, qui intra septa dictæ Ecclesiæ gerent, & Ecclesiasticis functionibus ibi exercendis juxta proprium institutum additi essent, simulque dicti Joannis Victorii Testatoris voluntatem in ea parte, quæ cultum Ecclesiæ, & bonum spirituale Christi fidelium respiciebat, adimplerent, nec non ad munus Missionariorum explendum, & Catholicam Fidem propagandam idonei existerent, intra sexennium a die executionis gratiæ computandum, ex dictæ Ecclesiæ, & propriis ipsius Congregationis redditibus perpetuo sustentandos, in forma valida se obligaret; ita ut Conventus inibi ante dicti sexennii lapsam erigendus, esset Seminarium Missionariorum, qui mandatis Congregationis tunc, & pro tempore existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum semper obtemperare deberent.

Interim vero, & statim ac Literæ præfate executioni mandatæ fuissent, unum Laicum, & tres Fratres expresse professos in sacro Presbyteratus ordine constitutos Congregationis, & Ordinis præfati, qui memorati Joannis Victorii Testatoris voluntati cultum Ecclesiæ & bonum spirituale Christi fidelium concernenti obsequi deberent, intra septa Ecclesiæ hujusmodi dicto sexennio durante ex eisdem redditibus etiam sustentare promitteret, auctoritate Apostolica concederet, & assignaret; Quatenus vero primodicta Fratrum præfatorum Congregatio conditionibus prædictis intra tempus sibi, sicut præmittitur, a se præfatum non pareret, cum quocumque jure, quod de hujusmodi gratia sibi acquisitum fuisse prætereire potuisset, perinde ac si illa concessa non fuisset, omnino carere dicta auctoritate declararet.

Porro Congregationem Fratrum hujusmodi ad quinquaginta scuta monetæ dicto Francisco, quod vixisset, vel aliter de æquivalenti rata ei ab eodem Clemente Prædecessore provivum fuisset, quotannis ex redditibus dictæ Ecclesiæ, a die, quo possessionem bonorum ejusdem Ecclesiæ acquisivisset, & non

ANNO 1748.

Approbatio Clementis Papæ VI. sub nonnullis conditionibus.

Idem Bonifacius VIII. Missionariorum erigi mandavit in forma valida se obligaret; ita ut Conventus inibi ante dicti sexennii lapsam erigendus, esset Seminarium Missionariorum, qui mandatis Congregationis tunc, & pro tempore existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum semper obtemperare deberent.

Forma executionis infra.

ANNO 1748. ante, subministranda teneri, ac pro subministratone...

Et subinde pro parte tunc pariter existentium Fratrum primordiale Congregationis denuo eidem Clementi...

Idem Clemens Prædecessor tunc etiam existenti in dicta Urbe Vicegerenti mandavit, ut Exponentibus...

Et successive pro parte Fratrum memoratæ Congregationis sancti Marci, eidem Clementi Prædecessori...

Ac postmodum pro parte eorundem Fratrum fel. record. Benedicto Papæ XIII. Prædecessori Nostro...

Cum autem, sicut pro parte Venerabilium Fratrum Nostrorum sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium...

deni Vicarius Generalis, ac Fratres primordiale Congregationis, accedente etiam consensu Magistri Generalis...

Nos igitur Vicarium Generalem, & Fratres præfatos specialibus favoribus, & gratis profectui volentes...

Præterea, ut Missionarium munus, quod vere Apostolicorum est, per viros undequaque idoneos omni cura & feivore; & cum animarum Christi Sanguine...

Quod si vero non semper haberi possint ex dicta Sancti Marci Congregatione sex Professores ad munus hujusmodi...

In ipso ingressu in Seminarium hujusmodi facien. do, singuli Exercitia Spiritualia peragant per decem aut octo dies...

PONT. A. VIII.

Sac. Congreg. Propag. Fidei modum, & terminum præfinit.

Pontif. Clem. XI. Literas, & dictæ Congregationis Decretum.

Qualitates Alumnorum eligendorum.

Alumnorum, quali esse debet etas.

Pæna contra disidentes, accedente ad Seminarium.

Unde istud, mendi sunt Alumi.

Exercitia Spiritualia in ingressu a singulis præagenda.

formulam præsent, illudque, postquam sic præstitum fuerit, ad eadem Cardinalium Congregationem transmittatur. Formula autem iuramenti hæc est: Ego Frater N. professus in Convectu N. Congregationis S. Marci...

In Seminario vero hujusmodi permanent spatium annorum, & non ultra, quoad melius vocatio probeat, & plene in studiis, Apostolicæ disciplina instituantur, & in omnibus tam ipsi, quam Lectores...

Tres ad minus in hebdomada lectiones Controversiarum, duas Morales, utiles pro Missionibus, ad quas Alumni hujus Seminarii sunt mittendi, & post vesperearum habeat collationes, frequentibusque exercitiis studentes instruantur.

Prohibetur propterea æque Lectori, ac studentibus, diebus lectionum & Convectu, seu Seminario hujusmodi egredi quacumque de causa, nisi expletis integre lectionibus, & exercitiis eadæ, qua fieri debebunt; & in hoc Superiori Convectu diligenter incumbat, & si Theses eadæ habeantur, absolute egredienti licentiam denegat.

Senis deinde quibuscumque mensibus Theses Theologicæ Controversiarum, & Morales habeantur, quibus Superiori Convectu interesse teneatur, ad dignoscendum eos, qui proficiant; & monere debeat præfatum Vicarium Generalem, sive ejus Delegatum, de iis, qui fortasse hujusmodi studio minus vacaverint, ut valeat illis submotis alios subrogare.

Singulis porro Dominicis, & aliis festivis de præcepto diebus, præfati Studentes in Ecclesia, vel in alio opportuno loco a Superiore locali destinando explicent Catechismum Romanum, & unusquisque turnario continuet per mensem, & ad hoc ut aptiores evadant tempore, quo in Missionibus operam præstare debebunt.

Vicarius insuper Generalis præfatus, vel eo absente alius ab ipso delegandus, singulis saltem quatuor mensibus, studium, seu Seminarium istud visitet, & si Studentem aliquem minime proficientem invenerit, aliqua penitentia ei iniuncta, eum amoveat, aliumque in amoviti locum quamprimum subroget.

Ultra vero præfatum Vicarium Generalem, seu alterius ab eo delegati visitationem, Secretarius itidem pro tempore existentis memoratæ Cardinalium Congregationis bis visitet in anno, absque Superiorum Regularium interventu, ut liberius queat statum, & necessitates Seminarium hujusmodi exponere, Studentes examinare, & de eorum progressu certiorare.

Completo postmodum triennio, abeant Studentes, quo præfata Cardinalium Congregatione destinati fuerint; quod si nullus tunc temporis sit in promptu Missionis locus, liceat Vicario Generali eos ad alios sui Institutii Convectus transferre, certiorata prius ipsa Cardinalium Congregatione, ac curet, ut in iis Convectibus collocentur, in quibus commodius stu-

dio Controversiarum, & Moralis exerceri possint, quoad advenit occasio Missionis, ad quam ab eadem Cardinalium Congregatione erunt destinandi.

Interim vero se immunes esse non credant ab obedientia Regulari, & Officiorum servitio.

Quod si aliquis illorum ad destinatas Missiones tenuerit, aut negligenter accedere, arbitrio memoratæ Congregationis Cardinalium plectetur. Nemo autem ab eisdem Missionibus possit amoveri, aut revocari, absque participatione ejusdem Congregationis Cardinalium. Si vero, qui sacris Missionibus per statutum tempus inferant, & a præfata Cardinalium Congregatione ad propria remeandi facultatem obtinuerint, nulla prosus exemptione, privilegio, aut præzementia in propria Congregatione gaudere, ac potiri præsumant, solum a Domino, qui est bonorum omnium largitor, mercedem recepturi.

Stricte tamen per præfates injungimus Superioribus primordiale Congregationis, ut in emeritis hujusmodi Christi Fidei Præcones, omnem charitatem exercent, cum plerumque assiduis laboribus consumpti, ægritudinibus, aliisque corporis incommodis sint obnoxii.

Denique in iis omnibus conscientiam Vicarii Generalis pro tempore existentis dictæ Congregationis Sancti Marci oneratum volumus, ejusque arbitrio relinquimus, cum plerumque assiduis laboribus consumpti, ægritudinibus, aliisque corporis incommodis sint obnoxii.

Decorantes eadem præfates Literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac Superioribus & Fratribus dictæ Congregationis plenissime suffragari, & ab illis, ad quos spectat, & in futurum spectabit, inviolabiliter observari, sicut in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores judicari, & definiti debere: ac irritum, & inane, si secus super his a quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus omnibus, & singulis illis, quæ eidem Clemens Prædecessor in primordiale suis Literis præfatis voluit non obstat, cæterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die x. Julii MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno VIII.

D. Card. Passioneus.

BEATIFICATIO

LVIII.

Ven. Servi Dei JOSEPHI Calasanzii a Matre Dei, Fundatoris Congregationis Clericorum Regularium Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

COELESTIS Paterfamilias, cujus judicium perennis misericordia superexaltat, ut ostenderet se nihil eorum prætermisisse, quæ in excolenda Vineâ optimam, & diligentissimum Agricolam decent, nullam unquam passus est elabi ætatem, quæ contra impios conatus inimici hominis supereminantis zizania, admirabilis ejus dextera potentiam, & præsidium non experiretur. Per varias enim diei horas, a prima nempe ad nonam usque, in electam hanc Vineam suo Sanguine acquisitam operarios ire iussit, ne succrescentibus spinis, & sævientia Satana, portio Domini desiderabilis in dispersionem, & desertum converteretur; ita ut ex omnibus terræ plagis, non Regio tuerit, non Sinus, non Insula, nullus denique locus, ubi non hujusmodi cultores, quam maxima subeunt pericula, aut ignorantie tenebras Evangelicæ Legis prædicatione discernerent, aut celestis Doctrinæ veritatem datis cervicibus propugnarent, aut neglectis Mundi illecebris vias Domini in solitudine rectas facerent, aut lapsos a viis pessimis ad dignos Penitentiam fructus exemplo suo provocarent. Undecima tandem, & novissima hora, ut Vineam periceret, quam plantavit dextera ejus, novos conduxit Operarios, qui non Aperde...

Prorogationes dicti Clementis XI. Pontif. etc.

Aliz prorogationes concessa a Benedicto Papa XIII.

Fratres Congregationis S. Marci etc.

Formula iuramenti ab ipsi præfati.

Quamdiu dicunt in Seminario morari. Lectores, & Alumni etc.

Onas Lectores Controversiarum & quomodo admittendos.

Quando facultas concessenda, aut neganda ex eundem Convectu.

Superiores convectu ne gigantes.

Græta quibus semque mensibus Theses habeantur.

Alamci turnarium explicent Catechismum.

Visitatio faciendâ per Vicarium Generalem, vel ab alio ab eo delegandum.

Item per Secretarium Sac. Congregationis.

Completo triennio, quo sint mittendi, si tunc non sit in promptu locus Missionis.

ANNO 1748. Pont. con. ita inobedientes.

Nemo removens a Missionibus inchoatis, inchoanda Congregatione.

Post reditum a Missionibus alicuius Congregationis privilegio.

Datur facultas Vicario Generali Sancti Marci etc.

Approbatio, & confirmatio.

Obstantibus derogatio.

Dat. die 10. Julii 1748. Anno VIII.

Procurator.